

DAGBOK

Reflektioner från min tid som arkitektpraktikant

Elin Karud

19 januari 2015

Innehåll

Dag 1 – En sommardag.....	3
Dag 21 - Dan' före dan'	4
Dag 22 – This is it.....	5
Dag 29 – Måndagsmöte	6
Dag 36 – Underbara undertak.....	7
Dag 38 – Mitt liv som pendlare.....	8
Dag 43 – De första höstvindarna.....	8
Dag 53 – Nostalgi	9
Dag 60 – SimsalaBIM.....	10
Dag 75 – När det brinner i knutarna	11
Dag 87 – På vift.....	12
Dag 99 – Fotograf.....	12
Dag 118 – Mycket energi	13
Dag 127 – På spåret.....	14
Dag 139 – Strö lite socker på mig	16
Dag 142 – The Real Deal.....	16
Dag 143 – Blandade känslor	17
Dag 150 – Ett gott nytt år	17
Dag 151 – En vinterdag.....	18

Dag 1 - En sommardag

Kära dagbok,

Solen har varit framme flera dagar nu med en alldeles lagom temperatur. Jag har tappat räkningen på hur många dopp i det 22-gradiga vattnet jag har tagit men en sak utmärkte dagens morgondopp från de andra otaliga baden; under de rofyllda simtagen lät jag tankarna vandra och plötsligt mindes jag den allra första dagen på arkitektskolan i Lund. Massor av nya, nu bekanta, ansikten där vi satt ihopklämda i en dåligt ventilerad föreläsningssal. Vi skulle bli indelade i något de kallade "ateljéer" och det var inte något vi själva kunde påverka, det var bara att sitta och vänta på att ens namn skulle ropas upp. "Elin Karud – Ateljé Z". Det känns som en evighet sedan och jag blandar säkerligen ihop ordningsföljden men en sak glömmes jag aldrig – hur en av ateljéföreståndarna därefter i förebyggande syfte för att lugna våra nerver förklarade att tiden på skolan till stor del skulle handla om att "hålla huvudet över ytan". Det var inte utan skräckblandad förtjusning som undervisningen därefter tog fart.

Tiden på skolan har till stor del präglats av ett skimmer av skratt, tokigheter och gemenskap men även blod, svett och tårar. Ett välbehövligt andrum var således på sin plats efter det tredje året. Denna paus utgjordes för min del av en grundkurs i miljövetenskap under höstterminen och ett engagemang inom studentföreningen Lund Sustainable Engineers under vårterminen. Den akademiska och studentikosa törsten var således släckt efter sabbatsåret; nu började jag istället hungra efter att komma ut i verkligheten.

Att jag idag har fått bekräftat att jag fått en praktikplats på Arkitektgruppen i Malmö till hösten känns därför som en väldig trygghet. Likväl pirrar det till i magen vid tanken på att vara på en och samma arbetsplats under så lång tid. Hur ska det gå? Vad kommer jag att få göra? Och framförallt – hur kan jag bidra nu när jag kommit längre i min utbildning och fått min kandidatexamen?

I och med att jag har varit på Arkitektgruppen i Malmö AB i olika omgångar sedan 2007 känner jag redan till verksamheten och på så sätt kan jag känna mig lite hemma, åtminstone vad gäller rutiner och arbetssätt. Min pappa är delägare i företaget och jag valde att utnyttja den relationen men det var inte helt utan funderingar; visst hade det känts bra att få en praktik genom egna meriter men till syvende och sist valde jag att släppa tankar som "Vad ska andra tycka om att jag jobbar hos min pappa?" och värderade istället möjligheten till arbetslivserfarenhet på ett kontor som jag vet med mig att jag trivs på. Och ikväll är jag glad att jag landade i det valet för det känns väldigt skönt att ha hösten planerad.

Nu börjar solen gå ner bakom tallarna och myggen gör mig sällskap vid ljuslyktan. Jag tror bestämt att det är dags för mig att krypa till kojs.

Over and out.

Elin

Dag 21 - Dan' före dan'

Kära dagbok,

Efter en fantastisk sommar fylld av avkoppling har augusti nu anlänt vilket innebär att ledigheten börjar gå mot sitt slut. Imorgon är det den 4 augusti och jag ska börja på min praktik. En ny värld av väckarklockor som ringer halv sju på morgonen kommer att öppna sig. Det gör i och för sig inte så mycket för jag tycker faktiskt att det ska bli skönt att komma igång lite. Framförallt eftersom jag verkligen kunnat slösa med sommardagar, sådär så att man till och med utan dåligt samvete kunnat stanna inne och kolla på film en dag trots att det var fint väder.

Jag ser verkligen fram emot att börja praktisera och hoppas framförallt att jag får ta del av flera olika typer av arbetsuppgifter och projekt för att få en bredd och inblick i allt vad arbetslivet har att erbjuda. Min tidigare erfarenhet från kontoret gör att jag nog kan förvänta mig en egen skrivbordsplats och att jag får en liknande arbetssituation som en "vanlig" anställd. Sist men inte minst är det med bitterljuv förväntan som jag tänker på de många, välmatade fikastunderna.

Även om jag har varit på kontoret flera gånger tidigare så tänkte jag att det kunde vara en bra idé att göra lite research så att jag har lite mer på fötterna inför starten. Datorn går nu på högvarv i mitt knä och fläktens bris är lika varm som augustiluftens utanför. Men det har gett resultat; jag har läst på och faktiskt blivit något klokare.

Arkitektgruppen i Malmö AB grundades 1968 och hade ursprungligen sina lokaler på Stora Nygatan i Malmö. Sedan 2003 finns kontoret på Ängelholmsgatan, ett stenkast från Möllevångstorgets pulserande stadsliv. Jag tror att kontorets placering har en positiv inverkan på verksamheten; man är mitt i händelsernas centrum med en stark kulturell prägel. Med närheten till både Södervärn och Triangeln är det dessutom ett strategiskt läge utifrån tillgänglighet för besökare och för de anställda att enkelt ta sig till och från kontoret. Jag är för närvarande hos mina föräldrar i Malmö men snart går den långa flytten tillbaka till Lund och därför kommer även jag märka av denna fördel.

Jag googlar lite på företaget och hittar följande beskrivning på hemsidan:

"Våra huvudsakliga uppdragsgivare är kommuner, fastighetsbolag och entreprenörer och vi har löpande ramavtal med flera kommuner. Kontoret arbetar med i stort sett alla typer av uppdrag men

tyngdpunkten ligger på offentliga projekt och särskilt skolor och förskolor liksom vård- och omvårdnadssprojekt. Även bostads- och kontorsprojekt utgör en stor del av vår vardag. Vi deltar i alla skeden i byggprocessen, från tidiga utredningar och skisser via bygglovs- och bygghandlingar till medverkan under byggtid." ¹

Det stämmer ganska bra med min bild av företaget. Ja, VD är då min pappa, Lars Karud, och efter att ha varit anställda länge är Anna Maria Wendt och Niklas Olsson delägare sedan 2011. De är samtliga arkitekter SAR/MSA och bolaget drivs genom en gemensam dialog mellan dem och de övriga anställda; arkitekter, byggnadsingenjörer och sekreterare - eller "administratör" som Anna föredrar att kallas. Dessutom äger Arkitektgruppen i Malmö AB en femtedel av systerbolaget Projektgruppen i Malmö AB² vars tre anställda även sitter i lokalerna. På tal om lokaler, den fina takvåningen har utökats sedan kontoret bredvid blev ledigt och vad jag har förstått har även viss ombyggnad skett. Det ska bli väldigt spännande att se hur det ser ut imorgon.

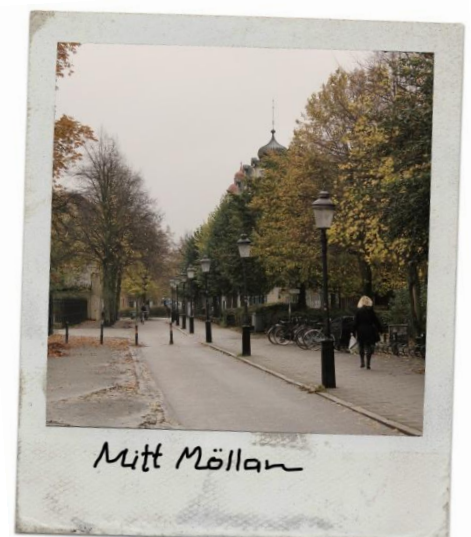
Nu bestämde sig Windows för att, utan min tillåtelse, sätta igång uppdateringar. Så jag säger godnatt i det blå skenet av "Uppdatering 1 av 233. Var god stäng inte av datorn". Men det hör väl till att inte kunna sova dagen innan antar jag.

Elin

Dag 22 - This is it

Kära dagbok,

Det var förvånansvärt lätt att stiga upp i morse, jag somnade till slut och kände mig faktiskt ganska utvilad då jag vaknade. Efter lite frukost hoppade jag på cykeln och cyklade genom ett yrvaket, morgondisigt Malmö. Det är något speciellt att vakna med en stad, jag gör det gärna när jag är utomlands – tar en tidig promenad runt kvarteret eller liknande – men jag glömmer det ibland på hemmaplan. Så idag blev jag påmind om hur vackert Möllan kan vara på morgonen och gladdes åt att få spendera de nästkommande månaderna i dessa kvarter. Åtta nollnoll ringde jag på porttelefonen på Ängeholmsgatan 1A och tog mig upp till översta våningen genom den redan bekanta, feldimensionerade spiraltrappan. Väl inne på kontoret välkomnades jag av glada kollegor som jag känner ganska väl vid det här laget. Det var första arbetsdagen efter semestern för många så det var fortfarande lite lagom lunk i arbetstempot; en mjukstart med att sätta igång datorer, läsa mail och flytta gem.

Jag fick ett eget skrivbord där jag började göra mig lite hemmastadd. När datorn väl var igång och hade slutat tjura bytte jag bakgrundsbild till en karg men väldigt vacker vildmarksbild. Det var något hoppfullt över den och jag fylls av känslan av att det kommer att bli en fin termin.

Elin

Dag 29 - Måndagsmöte

Kära dagbok,

En vecka har passerat! Jag har redan kommit in ganska väl i rutiner och annat och känner att det är en härlig stämning på kontoret. Även om man är tillbaka i arbete så gör sig sommaren fortfarande påmind genom soliga luncher på uteserveringar och blå himmel utanför fönstret. Min arbetsplats är visserligen placerad så att jag har ryggen mot entrén vilket kanske egentligen inte är önskvärt men jag har en fondvägg med utsikt över New York framför mig istället. Genom fönstret till höger om mig ser jag de fina tegelbyggnadernas takåsar på vilka solen och skuggorna dansar i takt med tiden.

Idag var det dags för måndagsmöte – ett för varje vecka återkommande fenomen där den aktuella och nästkommande veckans möten tas upp och skrivs in i en gemensam kalender. Kalendern ligger sedan framme så att man kan skriva in möte, boka kontorsbil eller cykel, produktpresentationer och liknande. Under mötet görs även en avstämning om de pågående uppdragen och alla får lite kort berätta vad de jobbar med så att man har koll på arbetsfördelningen och var det behövs insatser. Förra veckan hade verksamheten inte kommit igång helt men idag var det lite mer på agendan. Jag har själv varit delaktig i att måttsätta ritningar, en ganska bra uppgift att börja med för att komma tillbaka in i AutoCAD-världen. Därtill har jag gjort ett dokument med programarea för en grundskola dvs. listat de utrymmen som finns och kopplat dem till kategorier såsom area, antal elever och dylikt. Även om Excel-uppgifter har en tendens att vara lite torra så var det faktiskt väldigt lärorikt eftersom jag fick en bra inblick i programskedet.

Tack vare måndagsmötena har man ganska bra koll på vad de andra jobbar med även om viss förvirring ibland uppstår när någon ringer och man inte riktigt vet vem man ska koppla personen till. Generellt kan man dock säga att man alltid försöker koppla vidare telefonsamtal till någon som åtminstone kan ha ett hum om projektet. Projekten är ju ofta tämligen komplexa och ibland har olika personer ansvar för olika moment.

Att de anställda har ansvar för olika moment i ett projekt behöver dock inte innebära att det ser likadant ut i nästa projekt; där är visserligen ett fåtal som har en likartad roll men de flesta har varierande arbetsuppgifter. Arbetsplatsen har således ingen specifik gruppindelning utan baserar sig mer på en "informell" fördelning av uppdrag; en arkitekt jobbar exempelvis självvalt med en specifik typ av arbetsuppgifter såsom tekniska beskrivningar och kontrollmoment, en annan arkitekt jobbar i större utsträckning än de andra mot en kundkrets av privata aktörer och fastighetsbolag vilket gör att dessa uppdrag skiljer sig något. En tredje arkitekt jobbar huvudsakligen med inredningsuppdrag. Att arbetsplatsen inte har någon tydlig gruppstruktur ser jag inte som någon nackdel; med tanke på företagets storlek är det snarare något positivt att samtliga medarbetare får chansen att vara med i en blandning av olika projekt och man fördelar således arbetsstyrkan där den bäst behövs. Som praktikant känns detta även hoppfullt eftersom det förmodligen kommer att innebära att jag kan vara delaktig i varierande uppdrag.

Summa summarum ser jag fram emot de kommande hundratrettionågoning dagarna.

Elin

Dag 36 - Underbara undertak

Kära dagbok,

Igår blev jag introducerad för en ny arbetsuppgift; på en grundskola i ett utsatt område i Malmö ska man troligtvis göra en ombyggnad och i samband med detta bland annat byta ut de havererande undertaken. En inventering av dessa skulle således göras och det var där jag kom in i leken. Jag var på ett internt kontorsmöte med de tre andra, varav en är min handledare, som är aktiva i projektet där vi tillsammans gick igenom vad vi behövde kontrollera och mäta upp. Med en hög ritningar, kamera, lasermätare och tumstock i högsta hugg begav vi oss så idag till skolan. Väl på plats delade vi upp oss två och två; jag och byggnadsingenjören Hanna tog oss an undertak samt fönster medan de andra två inspekterade den befintliga fasta inredningen och färgsättningen.

Inledningsvis började vi med att gå igenom utrymme för utrymme och mäta höjder och placering av undertaksplattorna och grovt rita upp rutnätet på ritningen. Även kommentarer om typ av undertak, eventuella inklädnader eller andra avvikelser fördes in. En sak som jag lärde mig där var att först fotografera rummet på ritningen och därefter ta en bild på rummet; allt för att senare underlätta sorteringen av fotona då många rum kan se väldigt likartade ut och det kan vara lätt att glömma hur man orienterade sig. Kan tyckas som en ganska anspråkslös insats men oj vad det underlättade efterarbetet!

När vi var klara med undertaken var det dags att mäta upp fönstren; här blev lasermätaren återigen vår bästa vän och eftersom vi var två kunde en mäta och en anteckna. Efter ett tag kom vi in i ett

riktigt flyt och den krispiga sensommardagen med solen som stod lågt men som fortfarande värmdes rosiga kinder gjorde uppmätningen till en harmonisk uppgift. Kreativitet och sprudlande idéer i all ära men ibland är det ganska skönt att få göra något repetitivt och förutsägbart som variation!

När vi väl var färdiga var det lunchrast på skolan och även om vi hade stött på en del elever under dagen kom de nu utrusande från lektionssalarna; de kom genast fram till oss och undrade vilka vi var och vad vi höll på med. När vi sa att vi kom från ett arkitektkontor frågade de vad man gjorde där och vad vi skulle med alla ritningar till. Och självklart om de skulle få en ny fotbollsplan.

Att få komma ut på plats och vistas i den miljö där projektet ska växa fram är alltid väldigt givande och inte minst roligt i det avseende att man får träffa de nyfikna brukarna vars vardag påverkas direkt av det som produceras på ritbordet.

Nu är det läggdags och jag misstänker att jag kommer att drömma en del om undertaksmatriser.

God natt!

Elin

Dag 38 - Mitt liv som pendlare

Kära dagbok,

Cirka tre veckor har nu passerat och jag har flyttat tillbaka till min lya i Lund. Jag har börjat vänja mig vid att klockan ringer tidigare på morgonen men det är ändå en yrvaken Elin som cyklar till busshållplatsen i Lund. Linje 171 är min ständiga och till största del pålitliga följeslagare och jag har redan identifierat några andra personer som dyker upp vid ungefär samma klockslag som jag. Undrar vart de ska varje morgon?

Jakten på fönsterplats fortgår eftersom det innebär att jag kan somna på bussen och vakna upp på ändhållplatsen. Det är lyx.

Elin

Dag 43 - De första höstvindarna

Kära dagbok,

Undertaksuppgiften börjar närma sig sitt slut. Tack vare en jättefin guide skapad av min bordsgranne lyckades jag lära mig 3D-modelleringen på ett klick. I samband med att det projektet började klinga av, åtminstone för min del, kom Ulf – han som jobbar mer mot privata aktörer – till mitt skrivbord och

undrade om jag satt sysslöslös. Det visade sig att han hade ett nytt projekt på gång där en fastighetsägare i Malmö som vill utreda möjligheten att inreda vindarna och få ut några vindslägenheter. Hans tanke var att jag skulle få skissa på förslag och imorgon ska vi till fastigheten för att göra en uppmätning som underlag. Det här ska bli väldigt spännande!

Elin

Dag 53 - Nostalgi

Kära dagbok,

Nu är jag i full gång med att skissa på vindslägenheter och det är fantastiskt roligt! Jag vaknar på morgonen och ser verkligen fram emot att komma till jobbet och få sätta igång och kreera. Att jag har fått så fria tyglar och stort förtroende att gestalta på egen hand, med handledning och avstämning, känns som den perfekta möjligheten för mig som praktikant.

Jag fick instruktioner om att inledningsvis använda den breda pennan så i det här skedet är det idéskisser som kan förmedla en idé om hur man skulle kunna utnyttja vinden. Detta har gjort att jag har kunnat använda mig av handskisser och till och med suttit och klippt och klistrat med möbler för att få kläm på måtten för krav på utökad tillgänglighet. Det är nämligen så att man även vill skapa lägenheter på bottenplan och då måste man följaktligen tillgänglighetsanpassa vindarna med hjälp av en trapplift.

När jag idag satt i mitt kreativa kaos av handritade skisser utspelade sig intressant nog följande konversation:

Medarbetare (Med glimten i ögat) - Du, är inte det där lite bakåtsträvande?

Jag - Det var faktiskt handskisser som efterfrågades!

Medarbetare - Jaha, men det kan man ju fixa i datorn

också, så att det ser handritat ut alltså.

Generellt är inställningen alltså att det är datorn som är det överlägsna verktyget och handritat förekommer endast vid enstaka tillfällen. Jag har även upplevt en avsaknad av modellbyggande; när jag sommarjobbade på kontoret för några år sedan byggde jag visserligen upp en stor modell av Nya Malmö Latinskola som var det dåvarande stora pågående projektet. Det var väldigt roligt och värdefullt att ha med i processen men dessvärre är det alltså endast i

stora och viktiga projekt detta prioriteras. Eller så går man i gamla hjulspår, vad vet jag? Jag tror att kontoret, och säkert många andra kontor, hade mått bra av att lite friska fläktar så att man inte bara rullar på som alltid gjort.

Kanske har detta någonting att göra med att kontorets profil rotar sig i det vardagsnära och verklighetsförankrade; det finns inte tid och utrymme att experimentera alltför mycket. Kontoret har trots detta ett väldigt gott rykte bland beställare och i de kretsar man framförallt jobbar - främst lokalt i Malmö och kranskommuner. I den stora skalan, till exempel nationellt, är kontoret däremot relativt anonymt.

Även om det finns en trygg kundkrets så tycker jag faktiskt att de kunde bli lite bättre på att använda sociala medier. Kontoret har en relativt tilltalande hemsida men att använda Facebook lite mer eller kanske till och med Instagram tror jag att man hade kunnat vara fördelaktigt, man vet ju aldrig vilka uppdrag det skulle kunna inbringa!

Jag själv är ganska dålig på det där med att vara i tiden med allt det digitala men som företag tror jag faktiskt att det är direkt nödvändigt att hänga med i trenderna. Det gäller att marknadsföra sig även utanför boxen!

Elin

Dag 60 - SimsalaBIM

Kära dagbok,

Jag har ju glömt att berätta – trots att jag var 28:e reserv så kom jag in på den fristående kursen "Praktisk projektering med BIM" som går på tisdagkvällar. Det fina är att jag alltså kommer att kunna kombinera detta med min praktik vilket gör att jag får chansen att lära mig Revit ordentligt också. På kontoret jobbar man nämligen i princip uteslutande i AutoCAD Architecture (3D) och kompetensen inom detta program är generellt väldigt god bland de anställda. Några medarbetare har därtill spetskompetens inom programmet vilket gör att de hjälper till lite extra om någon annan stöter på CAD-relaterade problem. I skisskedet, samt till viss del till presentationsmaterial, används Google SketchUp. Då uppdragen ofta omfattar tidiga skeden, utredningar och dylikt används detta verktyg för att snabbt ge en greppbar, tredimensionell bild av projektet att presentera för kunden.

Responsen från medarbetarna vad gäller Revit var dock tämligen unison - "Det vill vi också lära oss!". De uttryckte dock att det ännu inte finns någon sådant behov då företagets beställare huvudsakligen efterfrågar handlingar upprättade genom AutoCAD och därför blir det styrande i företagets val av datorprogram. Men för min egen del är jag oerhört tacksam att jag får möjligheten att utveckla

kunskaper i programmet och att jag dessutom kan tillgodoräkna mig kursen är ett stort plus. Den är ju verkligen relevant för min utbildning!

Elin

Dag 75 - När det brinner i knutarna

Kära dagbok,

För ett tag sedan var jag behjälplig med att förbereda förfrågningsunderlaget till ett anbud för ramavtal med en särskild kommun. Jag fixade med CV:n, layoutade referensuppdrag, strukturerade bilagor med miljöpolicy, kvalitetsplan och dylikt. I samband med detta fick jag relativt bra kläm på anbudsprocessen så Niklas, en av delägarna, var inte sen att hugga mig idag när det var dags för nytt anbud. "Inga problem", tänkte jag tills jag frågade när det skulle vara inne. "Idag", svarade han. Framförhållningen var alltså inte den bästa men jag satte igång och fick ihop det även om det blev en hel del övertid. Generellt kan man säga att arbetsbelastningen och arbetstempot har gått lite upp och ned hittills under terminen; i vissa perioder har det varit ganska lugnt, dock aldrig så att man har behövt rulla tummarna, medan det har haft en tendens att köra ihop sig lite i samband med utskick.

Att jobba intensivt under en kortare period kan jag absolut tycka är okej och till och med vara motiverat så länge det finns andrum däremellan. För den stora skaran på kontoret är situationen sådan medan för vissa, de med lite större ansvar, är arbetsbelastningen hög i princip hela tiden. Likväl får jag uppfattningen att majoriteten trivs väldigt bra med sina jobb och att övertiden ibland härstammar från personligt engagemang och intresse. "Jag ville bara fixa lite till" eller "Jag kunde inte låta bli att testa den här grejen också" har varit några kommentarer.

Det är också något som min pappa har uttryckt vid ett flertal tillfällen; han jobbar mycket övertid men han gillar verkligen att gå till jobbet och när jag har haft det tufft inom utbildningen och tvivlat på min egen förmåga har han alltid varit där med en lugnande hand och upprepat gång på gång hur fantastiskt arkitektyrket är. Han har till exempel sagt: "Elin, om du tycker att det är roligt nu – vänta bara tills du står i din första resta byggnad och en vägg står precis där du har ritat den. Den känslan är ovärderlig."

Jag har nu dessutom förstått vilken bredd yrket kan erbjuda och att man alltid har möjlighet att hitta sin egen väg inom det. Den här praktiken har än så länge gjort mig tryggare i mitt val av utbildning och jag ser verkligen fram emot att få komma ut och jobba på riktigt så småningom.

Elin

Dag 87 - På vift

Kära dagbok,

Idag har jag, i utbildningssyfte, fått följa med på ett brukarmöte angående en ny skola som ska uppföras i en närliggande ort. Vi anlände vid kommunhuset och mötte upp projektets beställare och projektledare. Efter ett litet möte i foajén med dem gick vi tillsammans in till det stora mötet där alla möjliga parter var representerade; skolchefer, rektorer, kostplanerare, lärare, fritidspedagoger och andra. De skulle alltså föra sin talan för respektive intresseområde som brukare och det var ganska intressanta diskussioner som uppstod. Efter presentationen av det senaste förslaget märkte man att de frågor och anmärkningar som uppstod främst grundade sig i de egna intressena; fritidspedagogerna argumenterade för fritids bästa, lärarna för elevernas bästa och så vidare. Jag kan därför förstå att det inte är helt enkelt att övertyga med ett förslag där samtliga brukare ser och värderar helheten.

När nästan tre timmar passerat började en lätt huvudvärk smyga sig på och jag insåg att vi inte fått något fika överhuvudtaget, inte ens en kopp kaffe! Huja, det var en prövning för ett kaffemonster som jag. Det var nämligen så att vi skulle vidare till ett möte med stadsarkitekten, bara en våning upp. Där var det samma visa. Efter ytterligare minst en timme, visserligen en givande sådan med intressanta diskussioner om tankar kring gestaltning, placering och likande, var vi slutligen klara. Något mör, men tacksam för möjligheten att få närvara på mötena, gick färden tillbaka till Lund.

Elin

Dag 99 - Fotograf

Kära dagbok,

Under mina tidigare år på kontoret har jag vid ett flertal tillfällen fått ansvara för att åka ut och fotografera färdigställda projekt och nog skulle det komma ett sådant inslag även denna gång. Idag har jag därför varit ute på fotouppdrag, först i Lund på Universitetsbiblioteket där man har gjort om vindsvåningen till kontorslokaler för personalen. Klockan nio knackade jag på hos vaktmästaren och möttes av en väldigt trevlig man vid namn Claes. Han brann verkligen för sitt jobb och tog med mig på en fantastisk rundtur; inte bara i de nya vindsklokalerna utan in i alla möjliga skrymslen och vrår vilket var särskilt roligt då jag som student har en personlig anknytning till biblioteket. Det är inte heller alla som kan skryta med att ha varit högst upp i taknocken vid flaggstången på UB! När jag spanade ut över hela Lundahorisonten fick jag ytterligare en dimension av vad arkitektyrket kan medföra.

Efter det lyckade besöket tog jag mig till Malmö för fotografering av Stapelbädden – eller STPLN som det även kallas. Byggnaden är från slutet av 1950- talet och uppfördes ursprungligen som just stapelbädd för Kockums. Lokalerna inrymde då omklädning och matsal för varvsarbetarna. Ombyggnadens syfte har varit att skapa lokaler i två plan för föreningen Stapelbäddsparken. STPLN är en kreativ mötesplats och byggnadens generösa ytor, verkstäder, teknik och dylikt låter besökaren förverkliga egna projekt och idéer genom allt från cykelkök till textil verkstad. I byggnaden finns även workshops, utställningar, konsertlokal och kurser.⁴ Jag tyckte att projektet var väldigt fint; det industriella och lite råa uttryck som finns kvar från förr har tagits till vara vilket ger en spännande kontrast mot den nyskapande och färgstarka verksamhet som bedrivs i byggnaden.

Jag blev också alldeles upprymd av en av verksamheterna som kallas återSKAPA; det är som en stor pysselverkstad med massor av fantastiskt fint material som är industrispill från lokala fabriker. Det är huvudsakligen barn som kommer dit men jag försäkrade mig om att även vuxna är välkomna på deras Drop-In Art som inträffar en söndag varje månad. Nästa tillfälle vet ni var ni hittar mig...

Elin

Dag 118 - Mycket energi

Kära dagbok,

Ulf, som jag har jobbat en hel del ihop med, kom för några dagar sedan och undrade om jag var intresserad av att delta i ytterligare ett vindsprojekt, denna gång för en fastighet i centrala Lund. Det var superroligt att bli tillfrågad igen inte minst för att jag då måste ha gjort någonting rätt förra gången! Dessutom är jag ju redan inne i tänket vilket är en stor fördel då vindar är något speciella; man måste tänka väldigt tredimensionellt hela tiden och ha koll på höjder, taklutningar, hur man räknar ut areor, hur dörrar slår och så vidare. Det här projektet omfattar även en nybyggnad i anslutning till den befintliga fastigheten och man har bestämt att projektet ska ha en hållbar profil. Ulf som känner till mitt intresse för hållbarhet och miljö undrade därför om jag skulle vilja följa med på ett möte om projektet där en passivhusexpert skulle delta. Jag tackade givetvis ja och idag har vi varit där. Det var spännande att få se hur ett sådant möte med andra konsulter gick till och att se vilken expertis passivhusexperten satt inne på. Det visade sig faktiskt vara Karin Adalberth vars plusenergihus i Åkarp vi har besökt med skolan. Världen är bra liten ibland.

Nu fortskrider arbetet med de nya vindarna och om den förra fastigheten i Malmö omfattade omkring 3-4 potentiella lägenheter är detta projekt ännu större med uppemot 8 lägenheter. Det är roligt att det inte bara är mitt engagemang som tilltar utan även projektets storlek! En spännande vecka väntar och jag har inte bara skissarbete att se fram emot utan även den stundande studieresan.

Elin

Dag 127 - På spåret

Kära dagbok,

Jag säger: "Vart är vi på väg?"

10 poäng: *Vi lämnar stad med mörk ädelsten och åker till två där modeskapande Jil växte upp och öppnade butik.*

8 poäng: *Stadens konstgjorda sjö är ett verk. Ett annat arkitektoniskt sådant är välljudande och ses sväva i stort stadsutvecklingsområde.*

6 poäng: *Julbordets juvel inleder och tyskt slott avslutar alltid.*

4 poäng: *Kulinariska invånare avslöjar vårt resmål*

2 poäng: *Är du inte sugen på skinka kanske du vill ha en Hamburg-are istället. Välkommen till Tysklands näst största stad – Hamburg!*

Ja, vi befinner oss alltså för tillfället i Hamburg och det har hittills varit en oerhört trevlig studieresa. I torsdags eftermiddag gick vi i samlad trupp till Triangelns station för att ta tåget till Hamburg via Köpenhamn. Det var en väldigt smidig resa och det värmer mitt miljöhjärta att man valde detta transportmedel framför flyg. Själva resan blev även mycket mer social då vi kunde sitta alla samlade i kupén och prata strunt och picknicka. Väl framme var det dags för rumsindelning och då vi delade rum två och två blev det män och kvinnor var för sig. Det här är i princip den enda gången, och här av en befogad anledning, jag har märkt att man skiljer könen åt. I övrigt är det ingen skillnad mellan män och kvinnor på kontoret.

När vi morgonen därpå vaknade utvilade i våra Queen size-sängar på det kvasi-designade hotellet låg dimman tät över staden. Den fantastiska utsikten i frukostmatsalen kom inte helt till sin rätt men vägdes å andra sidan upp av den enorma frukostbuffén med allt från kaiserschmarrn till honung direkt från bikakan. Mätta och belåtna gav vi oss ut på en gemensam promenad mot den nybyggda hamndelen Neuhafen där en guidad tur väntade oss i Västra Hamnen-liknande miljöer. Därefter var

det valfria aktiviteter och de flesta nappade på något av tipsen som vi fått i reseprogrammet. På kvällen fanns tid till relax på hotellets spa-avdelning och sedan väntade en gemensam middag på en förbokad restaurang. På frukosten hade jag provat det mesta på buffén vilket betalade sig den andra dagen; jag visste ju direkt vad jag skulle prioritera och vad jag kunde välja bort. Det blev således en ännu mer njutningsfull frukost. Därefter var det återigen fria aktiviteter och medan några begav sig tillbaka till Neuhafen för att se få ett intryck när det inte var dimmigt var vi ett gäng som gick till konstmuséet "Kunst und Gewerbe". Där spatserade vi runt i ett antal timmar och det var verkligen fint.

Dag tre inträffade resans höjdpunkt – vi var ett litet gäng som bestämde oss för att besöka Hamburgs fotografiska museum efter ett tips från Anna, vår administratör. Jag blev helt salig – fotografierna var magiska och vi var där i timtal. Inte heller var det lätt att slita sig från den anslutande shopen, ett perfekt julklappsställe. När jag återvänder till Hamburg är detta ett givet besöksmål.

På tåget hem var energinivån i gruppen något lägre än på ditresan även om vi var några som lekte reselekar ett tag. När även vår energi började sina lutade jag mig tillbaka och reflekterade över resan. En av de största lärdomarna var att det faktiskt är ganska riskfritt att ha få aktiviteter inbokade när ett arkitektkontor är på studieresa; det löser sig liksom av sig självt eftersom i princip alla har ett eget intresse och vilja att upptäcka. Detta är kanske något som Arkitektskolan kunde lära av; även om jag verkligen uppskattar att vi som studenter får möjligheten att resa under studietiden ska jag inte sticka under stol med att det många gånger varit intensiva resor i högt tempo. Jag tror att alla hade vunnit på att lite luftigare program eftersom min uppfattning är att tid för reflektion och möjlighet till att hinna smälta intrycken är minst lika viktigt som aktiviteterna i sig. Med detta kan jag också konstatera att denna reflekterande dagbok är ett utmärkt komplement till min praktiktid.

Elin

Dag 139 - Strö lite socker på mig

Kära dagbok,

Fika, fika, fika, fika och mera fika. Det tar aldrig slut! Själva pausen är självklart bra, inte minst ur ett socialt perspektiv, men det är svårt att tacka nej till smarriga bullar, kakor och bakverk varje dag. Nåväl, winter is coming...

Elin

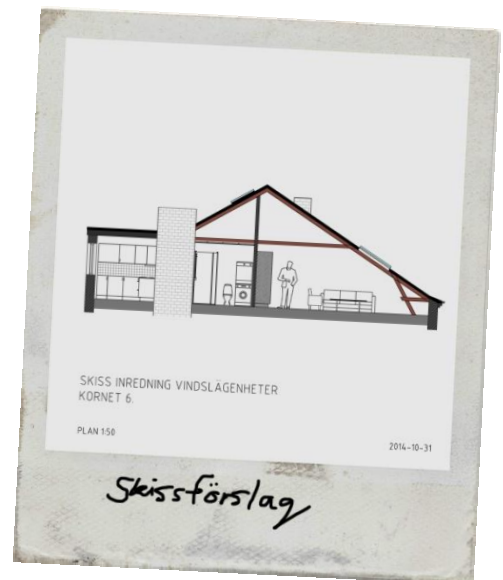
Dag 142 - The Real Deal

Kära dagbok,

Vi är åter tillbaka i det vanliga lunket på kontoret och jag är i full gång med vindslägenheterna i Lund. Redan i det förra vindsprojektet fick jag väldigt stort förtroende att arbeta fram förslag på egen hand och det har varit samma sak nu; jag får verkligen prova på yrket och lär mig oerhört mycket. I Malmö var det exempelvis mina planlösningar som vi, endast något modifierade, lämnade in till Stadsbyggnadskontoret i Malmö för förhandsgranskning. Och senast igår hade jag avstämning med Ulf som då varit på möte med fastighetsägarna. De var väldigt nöjda med förslaget och ville absolut driva projektet vidare. Så nu har jag varit med på ett hörn och startat upp två relativt omfattande projekt som kommer att ta fart på riktigt nästa år. Det känns fantastiskt. Att jag dessutom bidragit till Lunds kommuns önskan om förtätning känns ju inte heller helt fel heller.

Generellt kan man säga att en stor del anledning till att dessa projekt flutit på så bra är att jag har fått en väldigt god handledning; Ulf är en arbetsmyra som alltid ställer upp och jag har alltid kunnat fråga honom om saker jag undrat över. Vi har med jämna mellanrum haft små möten för att stämma av och där jag fått både feedback och ny input. En annan bidragande faktor har säkert varit att vi som kollegor har fungerat väldigt väl ihop - vi har både kunnat skämta och vara allvarliga när så krävdes och Ulf har varit mån om att arbetsbelastningen har varit lagom för mig. Egentligen har det varit Anna-Maria som på pappret varit min handledare men man skulle väl kunna uttrycka det som så att hon har handlett mig mer övergripande på kontoret; sett till att jag har haft vettiga arbetsuppgifter och sagt ifrån när för många ryckt i mig och velat ha punktinsatser. Ulf har däremot varit mer av en projekthandledare och jag är verkligen tacksam för bådas insatser.

Elin

Dag 143 - Blandade känslor

Kära dagbok,

Idag vaknade jag upp till min sista arbetsdag. Det är den 19 december och jag har städat mitt skrivbord, överlämnat ritningar och annat material till de fortsatta projekten, lämnat tillbaka nycklar och varit ute och ätit en sista lunch tillsammans med de andra. Det är verkligen med blandade känslor jag snart lämnar kontoret – den här terminen har varit en av de bästa eftersom jag verkligen fått möjlighet att förvalta alla kunskaper jag tillgodogjort mig på skolan och fått massor av nya kunskaper därtill.

Jag har bland mycket annat lärt mig att avväga när måtten måste vara exakta och när det finns utrymme för viss tolerans, jag har lärt mig AutoCAD ännu bättre, jag har lärt mig hur man viker en ritning enligt ritningsstämpelns markeringar, jag har lärt mig hur man räknar ut boarea i en vindslägenhet, jag har lärt mig var man inte bör ha balkonger för att undvika köldbryggor, jag har lärt mig vad "En öl, tack" heter på tyska. Och sist men inte minst har jag lärt mig att tro på mig själv.

Mina förväntningar på praktiken har överträffats; den här gången har jag verkligen känt hur det är att jobba som arkitekt. Då projekten har en stark verklighetsförankring leder de som regel till genomförande vilket är något jag definitivt sympatiserar med; jag kan absolut se poängen med att vissa projekt stannar på ritbordet men jag uppskattar när projekten blir verklighet.

Vad jag trots detta upplevde att man var lite dålig på, som jag därför lovar mig själv att ta lärdom av, är vikten av att återvända till de färdigställda projekten och se hur de faktiskt blev. I slutändan är det ju det som är det fina priset.

Nu tittar den efterlängtdade solen fram och jag tar det som ett hoppfullt tecken för framtiden.

Elin

Dag 150 - Ett gott nytt år

Kära dagbok,

Så är det januari och jag har välkomnat år 2015. Jullovet är i full gång och jag har haft lite tid att reflektera över min praktiktid. Med facit i hand kan man säga att jag kände mig ganska väl förberedd och trygg. I användandet av AutoCAD kände jag mig faktiskt ganska hemma och det var en stor fördel eftersom jag snabbt kunde vara med och bidra i olika projekt. Själva arbetsprocessen kunde ibland vara lite snårig men med hjälp av t.ex. insatsen med anbuderna blev jag lite säkrare även där. Med lagar, regler och liknande insåg jag efter ett tag att det är omöjligt att hålla sig uppdaterad på allt och att det istället gäller att veta var man ska leta eller vem man ska fråga.

Under utbildningstiden har jag ibland känt att skolan har varit lite i en bubbla och kanske åtminstone i vissa avseenden saknat koppling till arbetslivet. Att få komma ut på fler organiserade studiebesök på arkitektkontor genom skolan och framförallt att undervisningen i datorprogrammet blir mer omfattande tror jag är högst relevant att prioritera inom utbildningen. Med det sagt kan jag dock förstå att det gestaltande, abstrakta och mer mjuka värdena värnas på skolan eftersom man inte får lika stort utrymme att utveckla detta i arbetslivet. Och det finns mycket annat från skolan som har varit användbart, t.ex. förmågan att argumentera för sina åsikter, att vända och vrida och analysera och att datorn till trots känna sig trygg med att åtminstone i ett tidigt skede använda filt pennan och ritningsrullen som verktyg.

Elin

Dag 151 - En vinterdag

Kära dagbok,

Denna kalla men soliga januaridag bestämde jag mig för att göra det årliga besöket på Malmö Kallbadhus. Efter en lång, värmande stund i bastun med den vackra utsikten över havet trippade jag på bara fötter ut på den frostbitna badbryggan. Vattnet var alldeles stilla och klart och med bestämda steg gick jag nedför trappan i vattnet. När den värsta chocken hade lagt sig och kroppen vant sig vid det kyliga vattnet var det till och med behagligt och jag insåg att jag inte bara höll huvudet över ytan - jag simmade.

Elin

Referenser

Fakta

¹ <http://www.arkitektgruppen.nu/about/> [Hämtad 2014-12-12]

² <http://www.arkitektgruppen.nu/about/> [Hämtad 2014-12-13]

³ <http://www.arkitektgruppen.nu/projektgruppen/> [Hämtad 2014-12-18]

⁴ Information hämtad från Arkitektgruppens interna dokument för referensuppdrag

Bilder

Samtliga foton är mina egna.

